

[Undervisningsministeren.]

svært ved at se, at de skulle være særlig elendige.

Så vil jeg i øvrigt gerne slutte med at takke for tilslutningen fra de fleste ordførere og også takke for tilslutningen til et hurtigt udvalgsarbejde.

Bertel Haarder (V):

Jeg synes, ministeren var unødvendigt følsom over for mine indledende bemærkninger, som jo gik på, at når man indfører noget, som man strengt taget hellere ville være fri for, så må man analysere, hvad der er årsag til, at vi nu skal have det, hvad det er, der er årsag til, at denne adgangsregulering, som ikke nogen af os rigtig bryder os om, er blevet nødvendig.

Når man beskæftiger sig med, hvad der er årsagen, så må man også beskæftige sig med, ad hvilke veje man kunne undgå denne situation, og jeg nævnte 4 ting, som jeg synes er særdeles relevante. Den ene var, at man ved hjælp af oplysning kunne fortælle folk, at der uddannes fire gange så mange, som der er brug for inden for deres område: så kan I da vel forstå, at I ikke skal begynde på det, medmindre I har de helt stærke lidenskaber for sagen. Det andet er lønforskellen mellem akademikere og andre. Det ved jeg da at hr. Auken er enig med mig i, og det tror jeg også at ministeren er. Det tredje var dette med ansættelsesbåsen, og det fjerde var dette med seminarierne, hvor ministeren selv over for mig bedyrer, at det er hun sandelig enig med mig i. Det passer nu ikke, at hun har svaret mig, for hun har nemlig ikke svaret mig i undervisningsudvalget, men jeg går ud fra, at det bliver et positivt svar, hun giver mig på det spørgsmål, jeg stillede for 6 uger siden.

Altså, jeg mener da, at dette er meget vigtigt, netop fordi tallet 20.000 intet har at gøre med, hvor mange stillinger der er til de unge. Der er ingen, der må tro, at vi hermed har udstedt en garanti for, at nu er sagen klaret, for nu kommer der kun så mange igennem, som der er job til. Der kommer dobbelt så mange igennem, som der er job til, på de fleste områder. Vi kan ikke udstede skyggen af garanti for, at der er stillinger til bare 1/3 af de humanistiske kandidater, der bliver uddannet, selv om vi gennemfører

dette. Derfor må vi sandelig blive ved at beskæftige os med, hvordan vi får forbedret oplysningen, arbejdsmarkedet, de unges situation, når de skal vælge osv. osv., hvordan vi får det ordnet, så det hele kan klares ad den naturlige frivillighedens vej, som jo kan bygge på, at folk selvfølgelig helst vil uddanne sig i noget, hvor de også kan få stilling. Det må dog være naturligt at finde disse andre smutveje, hvorved vi kan undgå dette uliberale indgreb.

Derfor vil jeg sige, at det sandelig ikke var noget angreb, hverken på VKR-regeringen eller på tidligere socialdemokratiske ministre eller venstreministre, bevar mig vel, men det var en fælles udfordring, som vi har, fordi vi netop ikke ønsker denne adgangsregulering. Fordi vi hellere vil være den foruden, må vi analysere, hvad vi kan gøre for at undgå den i fremtiden, og det synes jeg man skal have lov at sige.

Kristine Heltberg (SF):

Det er ikke for at ville forlænge debatten her sådan ud over al rimelighed. Jeg mener, at det er vigtigt, at sagen bliver ordentligt behandlet, men jeg vil gerne gøre ministeren opmærksom på, at når det drejer sig om en så alvorlig sag som den adgangs begrænsning, der her er tale om, så er tidspunktet for den offentlige debat, det offentliges drøftelse af disse anliggender, jo først begyndt i og med, at lovforslaget bliver fremlagt for offentligheden. Og det er det, at tidspunktet for fremlæggelsen er kommet så sent, der gør mig overordentlig bekymret, hvis det er meningen, at vi skal nå igennem uden at få de henvendelser fra institutioner og den brede drøftelse i offentligheden, som et lovforslag plejer at give anledning til.

Så vil jeg i øvrigt sige med hensyn til disse erhvervs erfaringer: ja men hvor vil ministeren dog skaffe disse erhvervs erfaringer fra? Er det sådan ment, at f. eks. sådan noget som det, at man har gået arbejdsløs et par år, skal tages med ind i begrebet erhvervs erfaring? Det giver dog om ikke andet en vis samfundserfaring. Men så vidt jeg kan se på de drøftelser, vi hidtil har haft, var det jo ikke ligefrem det, der var meningen. Jeg fatter ikke, at man kan gå videre på det niveau i sammenhæng med den arbejdsløshed blandt de unge, vi har i dag.

Så vil jeg på hr. Steen Folkes vegne, da